

alle Vegne fra: Nej, det har vi ikke. Hvad hører vi fra anden Side, fra dem, der er de stærkeste Tilhængere af dette Forslag? Man siger: Kommunerne kan i hvert Fald ikke bære den forøgede Byrde. Jeg tror i alt Fald, at Talen om, at vi, naar Aldersrenteforslaget er vedtaget, kan blive staaende ved de 60 Mill. Kr., som nu ydes i Alderdomsunderstøttelse, ikke er rigtig, og jeg tror ikke, at ret mange, naar det kommer til Stykket, tror derpaa. Og selv om Medlemmerne i denne Sal delvis tror paa det, er det min Overbevisning, at der ude omkring i Kommunerne, hvor man har set og føler Væksten i Udgiften og Skattebyrden ved den nuværende Alderdomsforsørgelse, ikke er ret mange, der tror paa det. Jeg tror, at man langt snarere hælder til den Anskuelse, som, saa vidt jeg erindrer, Professor Birck gjorde sig til Talsmand for, at vi maa regne med 100 Millioner, om det slaar til. Jeg tror ikke, at det slaar til. Jeg skal ikke trætte Tinget med mange Forklaringer om det, men jeg vil sige, at vi, som har set, hvorledes Alderdomsunderstøttelsesloven har virket økonomisk — og den gav kun til de allerfattigste, til dem, der ikke havde noget af nævneværdig Betydning —, vi maa nok spørge, hvorledes man kan tænke sig, at man, naar man nu gaar til at medtage en hel Mængde Mennesker, som vel ikke er formuende, det skal jeg villig indrømme, men som i hvert Fald har eller kan have lige saa meget, som de fattigste hidtil har faaet i Alderdomsunderstøttelse, og som ifølge Aldersrenteforslaget i alt væsentligt skulde faa lige saa meget som de, der ingenting har, saa alligevel kan sige, at Udgiften bliver den samme? Hvordan tror man, det er muligt i Fremtiden at sige: De fattige har saa meget, og saa skal de ikke have mere, hvis det da ikke bliver bydende nødvendigt ved Sygdom eller andet, og saa samtidig sige: Men nu kommer der en Klasse, der ligger over dem; de maa have lige saa meget, som de fattige faar, og saa skal de endda have den samme Rente-nydelse? Hvor kan man tro, at det er holdbart? Jeg tror ikke, at det er holdbart. Jeg tror, man maa spørge: Hvis de mere velhavende ude paa Landet har 600 Kr. eller 800 Kr. behov, eller hvad man nu kunde komme til, hvorfor har de fattige det saa ikke? Jeg tror slet ikke, det er holdbart. Derfor tror jeg, det ærede Medlem Hr. Rode har Ret i, hvad jeg synes, han ogsaa forleden Dag talte om, da han fremsatte den Udtalelse, at det, det gælder, er ikke saa meget at vise, hvor Pengene skal komme fra, men det gælder egentlig kun om at have Mod

til at tage dem. Jeg tvivler ikke paa, at der baade i denne Sal og udenfor vil være Opstrammere nok til at søge at indgive os det Mod, saa at denne eller hin siger: Det kan vi ikke staa imod. Men jeg tror ikke, vi kan sige, at de fattige kan nøjes med 300—400 Kr., men de andre kan komme op til det dobbelte. Jeg synes ogsaa, man maa beundre, at de fattige har været i Stand til at leve af det, de har faaet. Uagtet Alderdomsunderstøttelsen er vokset til nu at koste os 60 Millioner, har de ikke faaet for meget.

Jeg har med megen Interesse hørt paa den statistiske Debat, som er ført, særlig mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, om, at Levetiden er blevet længere. Det er vist rigtigt, at dette statistisk kan paavises. Men maa jeg spørge: Hvad har det egentlig med denne Sag at gøre? Nej, det, der har Interesse, var, om man kunde paavise, at Arbejdsstyrken var blevet bedre nu ved 60 Aars Alderen, end den har været hidtil; thi naar man valgte 60 Aar, tror jeg ikke, man greb ud i det blaa. Jeg tror, man valgte det Tidspunkt, fordi man maatte sige, at den Mand eller Kvinde, der har arbejdet under fattige Kaar og arbejdet haardt hele Tiden, i Grunden maatte være opslidt ved det 60de Aar, og deri tror jeg ikke er sket nogen Forandring. Derfor tror jeg ogsaa, at det, at man nu prøver at gaa bort fra de 60 Aar, vil vise sig ikke at være holdbart i det lange Løb. Man har paa en Maade allerede gjort et Skridt bort derfra ved at sætte Grænsen for Invaliderentens Indtræden til 62 Aar. Men nu at gaa op til 65 Aar! Ja, det lader sig jo gøre, naar man er enig om det her, hvad jeg for Resten meget tvivler paa, man er; men jeg tror da ogsaa, at man gør en blodig Uret mod dem, der er 60 Aar. Det vil jeg i hvert Fald sige, uanset om det er mit Parti, der fremkommer med Forslaget, eller det var det ærede Medlem Hr. Rode, der som radikal Indenrigsminister fremsatte Forslaget derom. Jeg siger det, fordi det er min Overbevisning, at jeg tror ikke, den Stilling er holdbar. Derfor tror jeg, at ligesom Alderdomsforsørgelsesloven havde meget mere Evne, end nogen troede, til at stille større og større økonomiske Krav, saa vi nu efter 30 Aars Forløb staar ved en Udgift paa 60 Mill. Kr. til de allerfattigste i vort Land, saaledes vil det ogsaa gaa med dette Forslag, hvis det bliver til Lov. Her vil man sige, at nu skal vi stille Kravet om Understøttelse højere og give til en Klasse Mennesker, som har noget, og som egentlig lige indtil denne Dag har været betragtet